

Sygn. akt II AKa 239/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie SA - Ewa Gregajtys

SO (del.) – Przemysław Filipkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. – Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Andrzeja Rybaka

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2020 r.

sprawy:

1. R. S. (1), urodz. (...) w W., syna E. i Z. z domu S.

oskarżonego o czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010r. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2. M. K. (1), urodz. (...) w W., syna M. i Z. z domu S.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010r. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt XVIII K 76/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. S. (1) w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej z punktu 4;

- karę pozbawienia wolności wymierzoną na podst. art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010r. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za czyn z punktu IV aktu oskarżenia obniża do 5 (pięciu) lat;

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie wobec oskarżonego R. S. (1);

- na podst. art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza R. S. (1) karę łączną 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności;

II. *utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. (1);*

I. *zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. P. – Kancelaria Adwokacka w W. wynagrodzenie za obronę pełnioną z urzędu R. S. (1) w postępowaniu odwoławczym w stawce 150 % opłaty zasadniczej, powiększonej o 20 % za każdy dzień rozprawy – tj. 1980 zł. (tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt złotych) plus 23% VAT od tej kwoty oraz na rzecz adw. B. D. – Kancelaria Adwokacka w W. wynagrodzenie za obronę M. K. (1) pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości 150 % opłaty podstawowej – tj. 900 (dziewięćset) złotych, powiększone o 23% VAT;*

II. *zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, w tym 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje od R. S. (1) i 1400 (tysiąc czterysta) złotych od M. K. (1) za II instancję.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 239/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2017r., sygn. akt XVIII K 76/17.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy M. K. (1) i R. S. (1).

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<i>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# W całości. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia Sądu II instancji złożył obrońca M. K. (1) oraz prokurator w odniesieniu do R. S. (1), pomimo, że nie wniósł apelacji.	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji obrońcy M. K. (1)		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k.	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia.	

- art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegająca na obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań R. B. (1), pomimo że między innymi Ł. A. i N. K. (1) opisali go jako bezwzględnego kryminalistę i żaden inny dowód nie potwierdził relacjonowanych przez niego okoliczności usiłowania uprowadzenia I. T. (1), w szczególności sam pokrzywdzony,

- art. 4 k.p.k. i 410 k.p.k., polegająca na uchybieniu zasady obiektywizmu i zaniechanie wyjaśnienia, co stało się z samochodem N. (...) koloru czerwonego, ukradzionym przez Ł. A., porzuconym po nieudanej próbie uprowadzenia I. T. (1),

- art. 366 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez obdarzenie zaufaniem zeznań Ł. A. i M. P. (1) korzystających z dobrodziejstwa wynikającego z art. 60 k.k., którzy odmówili złożenia zeznań, natomiast w toku postępowaniu przygotowawczego obrońca nie uczestniczył w przesłuchaniu i nie miał możliwości zadania pytań, nadto zaniechanie wyjaśnienia sprzeczności pomiędzy zeznaniami M. P. (1), a zeznaniami R. W.,

- obrazę art. 41 k.p.k., polegającą na stronnicym podejściu przez sąd do sprawy w sytuacji, gdy Przewodniczący wielokrotnie orzekał w sprawach tzw. grupy (...) i wymierzał surowe kary,

- obrazę art. 170 § 1 k.p.k., polegającą na oddaleniu wniosku o przesłuchanie wskazanych przez obrońcę świadków.

#

art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli

	mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, polegająca na nieuwzględnieniu istotnych dyrektyw sądowego wymiaru kary, w szczególności formy stadialnej czynu, zakończonego na etapie usiłowania	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania	#	Wniosek obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego
---	--	---	--

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. K. (1)	Fakt, że Ł. A. służyło prawo do odmowy	Postanowienie o przedstawieniu zarzutów.	k.2059 – 2087'

			<p>złożenia zeznań i w jakim zakresie.</p> <p>Na okoliczność tego, że żaden z czynów będących przedmiotem postępowania nie dotyczył czynu zarzuconego M. K. (1).</p>	<p>Odpisy wyroków w sprawach XVIII K 157/16 i II AKa 454/17</p>	<p>k. 2088 – 2095, 2096-2099</p>
--	--	--	--	---	----------------------------------

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Dowody z dokumentów.	Dowody te są obiektywne, urzędowo wydane przez właściwe organy, a zatem zasługują na wiarygodność.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zarzut obrazy prawa procesowego tj. art.7i 410 k.p.k., prowadzący do błędnych ustaleń faktycznych. Zarzut rażącej niewspółmierności kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie było powodu do stwierdzenia, że Sędzia – Przewodniczący składu był stronniczy, tylko z tego powodu, że orzekł w sprawie XVIII K 157/16. Żaden z czynów będących przedmiotem osądu nie był czynem zarzuconym M. K. (1) w tej sprawie. Obie sprawy łączyła co prawda osoba świadka R. B. (1), niemniej pamiętać należy, że ocena zeznań świadka jest dokonywana indywidualnie w każdej sprawie w oparciu o całokształt materiału dowodowego. Z faktu tego zdaje sobie najwyraźniej sprawę autor apelacji, bowiem wnioskiem dowodowym złożonym przed sądem odwoławczym usiłował wprowadzić do materiału dowodowego protokoły ze sprawy XVIII K 22/17, dotyczącej zabójstwa G. Z. ps. (...) i obszernie cytując depozycje Ł. A., N. K. (1) oraz R. B. (1) na okoliczność niewiarygodności tego ostatniego.</p>		

Skarżący czyniąc zarzuty obrazy art. 167 k.p.k. i art. 366 k.p.k. nie wykazał, że Sąd I instancji wydał orzeczenie w oparciu o niepełny materiał dowodowy. Nie każde nieprzeprowadzenie dowodu ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Autor apelacji wnosząc o przesłuchanie P. T., T. K., M. N. by wykazać, że oskarżony w czasokresie objętym zarzuconym czynem nie mógł znajdować się na miejscu zdarzenia, nie wskazał nawet, że osoby te nieprzerwalnie towarzyszyły oskarżonemu przez cały dzień, co czyni ten dowód nieprzydatnym do stwierdzenia danej okoliczności. Niezasadny był zatem zarzut obrazy art. 410 k.p.k., 366 k.p.k., podobnie jak i 7 k.p.k.

Odnosząc się merytorycznie do zarzutu jakim jest wiarygodność bezpośredniego świadka zdarzenia R. B. (1), co podnosi zarówno obrońca M. K. (1), jak i obrońca R. S. (1) nie można pominąć faktu, że świadek ten został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 grudnia 2017r., w sprawie XVIII K 22/17 za czyn polegający na usiłowaniu wzięcia zakładnika w osobie I. T. (1). W tym przypadku nie można mu zatem zarzucić, że ukrywał własną rolę. Nie miał też powodu, aby bezpodstawnie pomawiać inne osoby. Obaj skarżący nadmierną wagę przywiązywali do faktu, że pokrzywdzony nie potwierdził by próba porwania miała miejsce. Jak trafnie ustalił Sąd Okręgowy na podstawie nie tylko zeznań R. B. (1), ale także M. P. (1), I. T. (1) trudnił się wówczas kradzieżami samochodów, a jednocześnie ukrywał się przed Policją, co zresztą wymagało współdziałania w zakresie ustalenia miejsca jego

pobytu. W tej sytuacji nie był zainteresowany powiadomianiem Policji o zaistniałym zdarzeniu. Poza tym funkcjonował w określonym środowisku przestępczym. Nie jest znana chyba nawet skarżącemu obecna pozycja pokrzywdzonego i w tym należy upatrywać konsekwentną postawę zaprzeczania próbie porwania. Jeśli zaś chodzi o zarzut obrońcy M. K. (1) dotyczący niezłożenia przez sąd zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa składania fałszywych zeznań, to fakt ten nie mógł mieć wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia, a nadto zauważyć należy, że takie zawiadomienie może złożyć każda osoba bez wyjątku. Bezspornym jest, że pokrzywdzony ma w miejscu ugodzenia nożem dwie zabliźnione rany, co przemawia za zasadnością ustaleń Sądu I instancji.

Bezpodstawne jest czynienie zarzutu Sądowi Okręgowemu, że nie wyjaśnił okoliczności kradzieży, a następnie usunięcia z miejsca zdarzenia samochodu marki N. (...) koloru czerwonego, skoro organy ścigania dowiedziały się o tym fakcie po upływie znacznego okresu czasu od zajścia. Wbrew stanowisku obrońcy brak wiedzy dotyczącej samochodu nie niweczy zeznań świadków umiejscawiających M. K. (1) jako jego kierowcę, który po nieudanej próbie porwania z uwagi na opór pokrzywdzonego zbiegł jako pierwszy. Zeznania R. B. (1) potwierdza Ł. A. oraz N. K. (1). Obaj brali udział w spotkaniu w mieszkaniu R. S. (1), gdzie omawiano szczegóły porwania T.. Rolą N. K. było przystosowanie samochodu m-ki C. (...), poprzez przyciemnienie ciemną folią szyb i wzięcie udziału w porwaniu pokrzywdzonemu pod siłownią. Brał

udział w dwóch nieskutecznych próbach porwania przed stadionem Gwardii.

Szerszą wiedzę na ten temat posiadał Ł. A., będący wówczas współnikiem B.. On również opisał w spójny sposób spotkanie w mieszkaniu R. S. (1), na którym uczestniczyło około 10 osób i zapadła decyzja o uprowadzeniu I. T. (1) dla okupu, a następnie spotkanie w hotelu. Ł. A. podał również, że w drodze powrotnej R. B. (1) miał pretensje do (...), że się przestraszył i przez niego nie udało się porwanie.

Choć M. P. (1) nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia to również w pewnym sensie potwierdził wersję R. B. (1), że to on i R. K. po jednej ze swych akcji (kradzieży) powiadomił o powrocie pokrzywdzonego do miejsca zamieszkania jego dziewczyny. Wprawdzie W. W. był świadkiem posiadającym wtórną wiedzę, pochodzącą od M. P. (2), to i jego zeznania wpisują się w całość dotyczącą usiłowania porwania dla okupu I. T. (1). Obrońca myli się twierdząc, że dla bytu orzeczenia wydanego wobec M. K. ma znaczenie to jaka motywacja kierowała działaniem M. P. (chęć zysku, czy obawa przed R. B.). Nie można wykluczyć właściwie żadnej ewentualności, biorąc pod uwagę pozycję R. B., który podczas zdarzenia dysponował „własnymi ludźmi”, jak też uczestniczyli sprawcy delegowani przez R. S. (1). R. B. (1) w przekonujący sposób wytłumaczył też przyczynę, dla której przez M. P. (2) uważany był za organizatora przestępstwa, podczas gdy faktycznie był nim R. S. (1), który znał pokrzywdzonego, miał wiedzę w zakresie jego zarobkowania, zasobów finansowych oraz on

zaplanował to przedsięwzięcie i pokazał R. B. I. T..

Nie można też zgodzić się z obrońcą M. K., że doszło do naruszenia prawa do obrony, gdyż świadkowie Ł. A. i M. P. (1) korzystający z dobrodziejstwa art. 60 k.k., odmówili złożenia zeznań, w związku z czym nie można było zadawać im pytań. Nie po raz pierwszy, w apelacjach także innych obrońców pojawia się argument o „przejawie niełojalności procesowej”. Przypomnieć jednak należy, że kodeks postępowania karnego nie wartościuje uprawnień i nie stawia wyżej prawa do obrony niż praw współsprawcy przestępstwa, występującego w charakterze świadka. W realiach tej sprawy skarżący nie podjął nawet próby wykazania jakie kluczowe dla wyjaśnienia sprawy zadałby pytania, a zatem zarzut jest strictly abstrakcyjny, szczególnie jeśli weźmie się pod uwagę, że pomiędzy zeznaniami tych świadków nie występowały żadne rozbieżności, a w dodatku M. P. (1) nie brał bezpośrednio udziału w zdarzeniu.

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie uznany został za oczywiście bezzasadny w obliczu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd I instancji ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie pomijając żadnego z istotnych dowodów zgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k., a to, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu nie stanowi podstawy do uniewinnienia. Przedstawione w apelacji zarzuty nie podważyły

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>trafnej decyzji Sądu I instancji w zakresie winy i kary.</p> <p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania także nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż nie zachodziły przesłanki wskazane w art. 439 § 1, art. 454 k.p.k. i nie było konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 k.p.k.)</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Nie było okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2017r., sygn. akt XVIII K 76/17, skazujący M. K. (1) za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010r. w zw. z art. 13 § 1 k.k. wz. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności 100 stawek dziennych grzywny w kwocie po 50 złotych każda.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

<p>Sąd Okręgowy nie uchybił wskazanym w apelacji przepisom, które miałyby prowadzić do błędnych ustaleń faktycznych. Dlatego wyrok utrzymano w mocy.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><i>Zmiana dotyczyła oskarżonego R. S. (1). Sąd odwoławczy w pełni podzielił ustalenia Sądu I instancji co winy tego oskarżonego. W zakresie czynu dotyczącego usiłowania porwania I. T. (1) aktualne pozostają rozważania Sądu II instancji poczynione w sprawie M. K. (1). Zeznania R. B. (1) nie były jedynym dowodem i były weryfikowane innymi osobowymi źródłami dowodowymi. Dodać jedynie należy, że słusznie przypisano sprawstwo temu oskarżonemu z uwagi na to, że to on był organizatorem tego przestępstwa, znał pokrzywdzonego, brał udział w jego obserwacji i w konsekwencji wskazał go R. B. (1). R. S. (1) zorganizował samochód marki C. (...) oraz wydelegował ze swej strony powiązanych z nim sprawców. Znalazło to odzwierciedlenie w ustaleniach sądu, a zatem nie było konieczności wyjaśniania rozbieżności w zeznaniach Ł. A. i P. K., co podniósł w apelacji obrońca tego oskarżonego. Za zasadne ustalenia Sąd odwoławczy uznał również te, które dotyczyły posiadania broni i amunicji przez R. S. (1), jako broni grupowej. Trafnie Sąd I instancji za wiarygodne uznał zeznania R. B. (1), będącego pierwszym ogniwem „w pochodzie” broni od R. S. (1). Świadek opisał wygląd broni, powód dla którego jej potrzebował oraz kto z niej strzelał. Kolejnym ogniwem był P. K.. Niezależnie od pomyłki sądu w odniesieniu do miejsca zabezpieczenia G. niezmiernie istotne i uzupełniające jednocześnie zeznania R. B. są zeznania P. K., bowiem tę jednostkę broni łączył z nieumyślnym pozbawieniem życia swojej dziewczyny. Ewentualne niekonsekwencje w zeznaniach z rozprawy przytoczone przez skarżącego należy tłumaczyć niepamięcią, do czego odwoływał się świadek. Niezależnie od</i></p>	

tęgo kto i komu przekazywał broń istotna i niezaprzeczalna jest kwestia, że zawsze odbywało się to na polecenia R. S. (1). Przy założeniu, że w zakresie tych zarzutów nie przysługiwało Ł. A. prawo do odmowy składania zeznań, to zauważyć należy, że jego depozycje nie były głównym dowodem w sprawie, a zatem błędne pouczenie świadka nie miało wpływu na treść orzeczenia.

To, że P. D. nie posiadał wiedzy o usiłowaniu dokonania jego zabójstwa nie daje podstaw by uważać, że nie miało ono miejsca, tym bardziej, że potwierdził iż miały miejsce spotkania i opisał je w zbieżny sposób jak R. B. (1). Niekwestionowanym jest, że R. S. (1) był niezadowolony, że P. odmówił spłacenia długu swego rodaka, jak też podjęcia współpracy na zasadach określonych przez oskarżonego. W trakcie jednego ze spotkań R. S. wypowiedział słowa, które R. B. (1) i Ł. A. jednoznacznie odczytali jako nakłanianie do zabójstwa P. D., oferując za to 15 tys. euro. Drugorzędne znaczenie ma podnoszona w apelacji kwestia kto miał sfinansować to przedsięwzięcie, bo zdarzają się przypadki zabójstw bez żadnego wynagrodzenia.

Skarżący opierając się na zeznaniach R. B. (1), pominął odczytane zeznania Ł. A. i doszedł do wniosku, że zabójstwa nie usiłowano dokonać, a obaj świadkowie ustalali jedynie miejsce zamieszkania pokrzywdzonego na prośbę „mokotowskich”. Ł. A. podał, że był nakłaniany przez R. B. do podwiezienia go na miejsce zabójstwa, że to „łatwa robota” i dobre pieniądze. Dwukrotnie byli w domniemanym miejscu zamieszkania pokrzywdzonego i sprawdzali usytuowanie kamer, marki samochodu, którym się poruszał. Rację należy przyznać Sądowi Okręgowemu, że podżeganie jest przestępstwem skutkowym i co najmniej u R. B. (1), w jego psychice powstał skutek w postaci decyzji o realizacji czynu zabronionego. Na brak realizacji znamion tego czynu złożyły się różne przyczyny takie jak to, że nie zostało zweryfikowane pozytywnie miejsce zamieszkania pokrzywdzonego, R. S. (1) został osadzony w zakładzie karnym, a po jego osadzeniu grupa „mokotowska” porozumiała się z P. D..

Sąd odwoławczy podobnie, jak Sąd I instancji dostrzegł uprzednią karalność oskarżonych K. i S. i popełnienie czynów w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Pomimo, że przestępstwo na szkodę I. T. (1) nie zostało dokonane, to jednak oskarżeni ze szczególną

determinacją zmierzali do jego dokonania. Gdyby nie opór pokrzywdzonego i po części interwencja osób postronnych doszłoby do jego dokonania. Kary 3 lat pozbawienia wolności i grzywny wymierzonej M. K. (1) nie sposób uznać za nadmiernie surową. Cechy rażąco niewspółmiernie surowej nosiła natomiast kara pozbawienia wolności, lecz nie grzywny, w którym to zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w odniesieniu do tego czynu wobec R. S. (1). Przepięstwo, za które został skazany zagrożone było karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. M. K. został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności. R. P., pomimo, że to on ugodził I. T. (1) nożem, a czynu dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa został skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności, zaś R. S. (1) na karę 8 lat pozbawienia wolności. Uwzględniając wiodącą rolę tego skazanego oraz jego udział w zdarzeniu rozciągniętym w czasie, bo jeszcze przed stadionem (...), to zasada zachowania wewnętrznej sprawiedliwości wymagała od Sądu odwoławczego obniżenia kary do lat 5. Zrodziło to konieczność wymierzenia nowej kary łącznej w wymiarze 11 lat pozbawienia wolności. Karę tę orzeczono na zasadzie asperacji, jako najczęściej stosowanej i najbardziej sprawiedliwej. Kara ta uwzględnia istniejący związek podmiotowo przedmiotowy, a mianowicie przestępstwa przeciwko zdrowiu i życiu oraz mieniu (czyny z punktu IV i VII aktu oskarżenia), bliskość czasową czynów - IV, V i VI aktu oskarżenia. Kara ta jest współmierna do zawinienia i społecznej szkodliwości czynów.

Zwięźle o powodach zmiany

Motywy jak wyżej.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylecia

2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	Wynagrodzenie dla obrońców z urzędu, zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - § 4 podpunkt 2, ust.3 i § 17 podpunkt 5. Uwzględniono nakład pracy obrońców z urzędu i ilość terminów na które się stawili. Sąd odwoławczy nie zasądził na rzecz obrońcy z urzędu R. S. wynagrodzenia za udział w posiedzeniach w

	<p>przedmiocie tymczasowego aresztowania, bowiem był on obrońcą wyznaczonym do sprawy, a nie konkretnej czynności .</p> <p>Oskarżonych obciążono kosztami postępowania odwoławczego w częściach na nich przypadających oraz opłatami w oparciu o art.626§ 1k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5 i 6 oraz art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. z póź. zmianami.</p>
--	--

7. PODPIS
A. Z. E. P. F.

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana